



mençar les festes.

-I uns boqueronets, hip, que allà no en tenien.

A l'altra banda de la plaça, damunt de la bústia groga de correus hi havia una bengala roja que no parava de plorar.

-I a tú que te passe - li pregunta el barreno - no has parat de plorar en tot lo matí. Deus tenir la pólvora humida.

-Què vols que me passe - va i contesta eixugant-se

les llàgrimes - que no veus que cada any me col·loquen dalt del pi. Enguany, damunt d'este armatoste, estic super desprotegida. Encara me caurà una espurna i m'encendrà abans d'hora. Sempre era la més alta i ara mira com estic. Ho han fet volent- i continua plorant.

-Tranquil·la que tot anirà bé - la tranquil·litza el barreno - l'any que ve segur que te fiquen a un altre lloc encara més important. A més, no eres l'única que té problemes. Sense anar més lluny, a les festes de la

joventut em penso que ere, uns malcriats me van encendre dins d'una bonyiga de bou. A mi! saps, a mi! que estic fart de fer soroll en els llocs més il·lustres. Encara bo que vaig poder empastifar a tres o quatre.

-T'entenc - diu un altre barreno- hi ha que tindre una miqueta d'imaginació. A mí no m'agradat mai que me fiquen dins de pots, canals, que m'enbruten en farina o que me tiren al foc aixina, sense més ni més. En canvi, quan més xalo és quan m'encenen i em llancen a l'aire. Així, abans de fer l'explosió final, pue deleitar al públic adornant-me amb unes quantes piruetes.

Un dels coets borratxos que l'estava sentint va dir la seva:

- Puix això no és res, hip. Jo l'any passat, hip, vaig estar nugat totes les festes baix del cadafal dels quintos. I vinga a pegar voltes! I vinga a pegar voltes! Hip. Vaig acabar més marejat que ara. Ah! però més d'un se'n va anar en els garrons socarrats. - i cau de la cadira.

- Abans si que xalaem - li diu el seu amic ajudant-lo a incorporar-se- te'n recordes, hip, quan a totes les festes hi havia una nit de coetà. Allò era vida. Hip! Mira que féiem soroll.

- Lo millor eren les rodes que féiem - va comentar



el veterano - no se perquè no es torne a fer si ere lo més emocionant i perillós de totes les festes.

Les traques començaven a impacientar-se:

- Estos fogoneros si que tarden, a veure si hem de quedar malament per culpa dells.

- I si comencem sense ells.

- A mi me fa vergonya.

- A mi també, però pete com pete, tú.

Va ser llavors quant va parlar el Gran Masclet Blanc:

Com a president d'aquesta "mascletà" vull demanar que ara quant isquen els pirotècnics tots estiguen concentrats. Enguany, si fa no fa, serà com tots els anys però no per això ha de ser pitjor; tot el contrari, cadascú a de fer lo possible per a que sigue, com a mínim una miqueta millor. Tots sabem que són massa llargues, que poc a poc es va consumint la pólvora, que quan arribem al castell de focs ja no tenim força, però, donat que només es repeteix un cop l'any, no siguem foc d'encenalls i tractem de disfrutar al màxim tots els dies. Hem de ser respectuosos uns amb els altres i contribuir al bon fi d'aquesta comesa. Els borratxos al tanto amb els excessos, els coets disfruteu per tot lo alt, les traques no li doneu tant a la llengua, els barrenos porteu-vos bé, els de fora disfruteu de l'hospitalitat, i tú, bengala deixa de plorar ja, dona. Bé, atentos a les evolucions i a passar-ho a lo gran.

Quan van acabar d'esmorzar, els pirotècnics van ocupar les seves posicions. Tot estava preparat. Tot? Tot no! L'infant del muret encara estava distret contemplant tot aquell muntatge. Però de seguida es va adonar que allò anava a començar. Llavors, es va aixecar i va anar a corre cuita darrera la falda de sa mare. I en els ulls ben oberts va veure com s'encenia "La Mascletà".

I així va ser com van quedar inaugurades unes noves Festes d'Agost.

